

CANT A LA PLANA DE VICH

Dintre meu sento cantar
un bell cant sense paraules,
que es posa damunt del cor
ofegant-ne les onades.

Es el cant fort i serè
que s'aixeca de la Plana;
amb la boira dels matins,
amb les nits fredes, callades,
amb els vols dels seus ocells,
amb el so de les campanes;
unes fines com cristall
algres, fresques i clares;
altres greus, tristes, de dol,
com de vellut endolades.
les que toquen cap al tard,
van dient-nos que tot passa.

Ai la Plana, qui t'ha vist
i no et guarda dintre l'ànima!
amb els seus cels estrellats,
amb les seves nuvolades,
amb el verd dels camps de blat,
amb el blau de les muntanyes:
El Montseny tot serenor,
el Pirineu blanc de marbre,
muntanyes del Lluçanès,
i, a Llevant, el Collsacabra:

Totes sembla que les tinc
clavades a dins de l'ànima!

La ciutat, al mig del pla,
és la perla que remata
un joiell d'or cisellat,
que recull tota una randa
de masies, camps sembrats,
pollancredes, oms i salzes.
la bella font del Desmai,
d'En Brugué, la font dels Frares:

Quines hores hi hem passat
bevent-ne les fresques aigües!

Els vells carrerons estrets
ens conten coses passades,
les grans cases senyoriales,
les capelles amagades,
les voltes sota la neu,
i el mercat, dissabte, a plaça,
les muralles medievals
i la Catedral i els claustres:

Quantes coses van dient
als que saben escoltar-les!

.....

Tu has estat ans que per mi,
per altres més ben cantada,
jo tan sols et podré dir
sentides, pobres paraules:

Ai la Plana, quan me'n vaig
quin dol en tinc de deixar-te!

JOAQUIMA DE AZÚA

